

Турцитѣ виждали, че македонци и одринци нѣма да търпятъ вече робството, че тѣ ще възстанатъ. И тогава българската войска ще имъ дойде на помощъ.

Това нѣщо разгнѣвило турцитѣ и тѣ зели да се готвятъ да нападнатъ България и да унищожатъ войската ѝ.

За да се избѣгне тази опасностъ, българските управници решили да обявятъ България независима, сиречь царство, съ царъ, както е била въ старо време. Това значело, че тя не ще зависи отъ султана, а ще бжде самостойна, като Сърбия, Румѣния, Гърция и другитѣ свободни царства.

Въ това време министъръ председателъ билъ Александъръ Малиновъ. Той свикалъ всички министри на съветъ въ Търново. Пристигналъ и князъ Фердинандъ. Всички заедно съ много народъ се покачили на Царевецъ, дето едно време били дворцитѣ на Асѣневци, и тамъ царътъ и министритѣ прочели едно писмо до народа, като му казали, че досега България била Княжество, но тя вече за 30 години (отъ 1878 до 1908 г.) заякнала толкова, че имала право да бжде свободна и независима. Народътъ нѣмало какво да очаква отъ Цариградъ. Той занаяпредъ самъ трѣбва да се пази и самъ ще се грижи за своитѣ братя, които още стоятъ подъ иго.

И така, натъртилъ князътъ да го чуятъ всички: Обявявамъ, че отъ днесъ, 22 септ. (4 окт.) 1908 г., България става царство.

Събраниятъ народъ съ радостъ приелъ царскитѣ думи.